

blifva bränd, (om mat, som tillagas) blifva för hårdt kokt eller stekt. (Fig.) *Blifva b-nd på ett försök* eller blott *blifva b-nd*, lida förlust, skada, få en minnesbeta. *Blifva b-nd* säges äfven om den, som smittas af veneriskt. — 2) *v. dep.*: Förorsaka en brännande känsla. *Nässlor, hafsnässlor b. Det bräns!* säges i blindbocksleken, när blindbocken kommer nära något föremål, som af honom kan skadas eller för honom själf är farligt; (fig. fam.) *akta er, det bräns!* tag er till vara! ni kan lätt blifva skadad, ni blottställer er för hugg, slag, hårda ord, o. s. v. — *B. sig*, *v. r.* 1) Frivilligt tillfoga sig döden genom förbränning. Brukas endast i uttrycket *B. sig inne*, tända eld på ett hus, der man befinner sig, och låta sig förbrännas af lågan. — 2) Blifva skadad af eld eller af något frätande. *B. sig på ett helt jern. Han har b-nt sig i benet. Soppan var så het, att han b-nde sig i halsen. B. sig på nässlor*, erfara en smärtsam känsla deraf, att man tillfälligtvis råkat med blotta huden vidröra nässlor. — 3) (fig. fam.) Få brun hv derigenom, att man utsätter den för stark solhetta. Brukas i denna bem. föga. — 4) (fig. fam.) Lida förlust, skada, få en minnesbeta.

BRÄNNA, f. 1. Se *Halsbränna*.

BRÄNNANDE, n. 4. Handlingen, då man bränner; verkingen, då något bränner (se *Bränna*, *v. a. o. n.*). — *Adj. p. 1.* 1) Ytterst hettande, het. *Solen är i dag b. En b. sol, vind. Ett b. klimat. En b. feber. B. het, se Brännhet. B. törst, smärta*, ytterst häftigt t., s. — Jfr *Brinnande*, a. 1. — 2) Frätande, kaustik.

BRÄNNARE, m. 5. 1) En, som bränner. Förekommer sällan utom i sammansatta ord, såsom: Mordbrännare, Brännvinsbrännare, Tegelbrännare, m. fl. — 2) (artil.) En med brännarens ifylld, omkring en half aln lång, klistrad pappershylsa. — 3) Fartyg, fylldt med brännbara ämnen, till att sticka andra fartyg i brand. — *Syn.* Brännarefartyg, Brännarekepp. — 4) (fyrv.) Se *Tändljus*.

BRÄNNAREFODRAL, ----äl, n. 3. o. 5. (artil.) Fodral af bleck och med lock försedt, att bevara brännare (bem. 2) för regn. Begagnas numera icke.

BRÄNNAREFARTYG, **BRÄNNARESKEPP**, n. 5. Se *Brännare*, 5.

BRÄNNBAR, a. 2. Af egenskap att kunna förbrännas. *B-a ämnen.* (Gam. kem.) *B. luft*, se *Vätgas*.

BRÄNNBARHET, f. 5. Egenskapen att kunna förbrännas.

BRÄNNBARK, m. 2. Bark, beredd att användas som bränsle.

BRÄNNBLÅSA, f. 1. Blåsa (bem. 2) i huden, uppkommen genom bränning.

BRÄNNBORST, m. 5. (bot.) Borst, som är ihålig och fylld med en brännande saft.

BRÄNNE, n. 4. (prov.) Se *Bränsle*.

BRÄNNERI, n. 3. Inrättning, ställe, der något brännes (bem. 8). Brukas synnerhet om Brännvinsbränneri. — *Ss. B-redskap*.

BRÄNNFEBER, m. 2. pl. — *febrar.* (med.) Inflammatorisk gallfeber.

BRÄNNFLÄCK, m. 2. Fläck på huden efter brännskada.

BRÄNNGLAS, n. 5. Slipadt konvext glas, som bryter solstrålarna, så att de samla sig i en punkt bakom det och der antända.

BRÄNNHET, a. 2. 1) Säges om det, som är så hett, att det bränner. *Ett b-ll jern.* — 2) Öfverdrifvet het. *B. luft*.

BRÄNNHETTA, f. 1. Brännande, öfverdrifvet stark hetta.

BRÄNNHUS, n. 5. Hus, der något brännes (kalk, tegel, o. s. v.).

BRÄNNING, f. 2. 1) Handlingen, då man bränner (bem. 6). *B-en af såret har varit ganska välgörande.* — *Syn.* Brännande. — 2) Samteliga arbeten, som förekomma, då man bränner (brännvin, kalk, tegel, o. s. v.). *B. af tegel, kalk.* — Brukas i åtskilliga sammansättningar, såsom: Brännvinsbränning, Tegelbränning, Kalkbränning, m. fl. — 3) Se *Bränn*, 2. — 4) Vågornas återsvall ifrån stranden eller en klippa.

BRÄNNJERN, n. 5. 1) Enkom förfärdigadt jern, som glödgadt brukas till märkes inbrännande på sak eller (till straff) på person. — 2) (kir. o. djurläk.) Jernverktyg, som begagnas till bränning, för vissa skador.

BRÄNNJORD, f. 2. (mineral.) Ett slags kalkjord.

BRÄNNKUR, m. 3. Sätt att medelst bränning bota yttre åkommor på kroppen.

BRÄNNLINIE, f. 3. (fys.) Den krokiga linie, på hvilken de från en yta återkastade eller brutna strålar samla sig.

BRÄNNLUKT, c. 5. Lukt af något brändt. *Hafva b.*

BRÄNNMATERIAL, ----äl, n. 5. pl. — *materialier.* Brännbart ämne.

BRÄNNMEDEL, n. 5. (kir.) Frätande medel. — *Syn.* Frätmedel.

BRÄNNMÄRKA, v. a. 2. 1) Märka någon med brännjern, till straff. — 2) Offentligt utskämma, vanära. *B. någon. B. med vanära.* — *Brännmärkande*, n. 4. o. *Brännmärkning*, f. 2.

BRÄNNMÄRKE, n. 4. 1) Märke efter brännjern, åsatt dels, till igenkänningstecken, på saker, dels äfven på missdådare, till bestraffning.

BRÄNNMÅSTARE, m. 5. En, som förestår ett bränneri. — *Syn.* Brännvinsbrännare.

BRÄNNÄSSLA, f. 1. En art af Nässleslägtet. *Urtica dioica*.

BRÄNNOFFER, n. 5. 1) Offring, hos Hebreerna och forna hedniska folk, hvarvid kött och fett af offerdjuren brändes. — 2) Det, som sålunda brändes till offer.

BRÄNNOFFERSALTAR, n. 5. o. — **ALTARE**, n. 4. Ett större altare, hos Hebreerna, hvilket hade sin plats i färgården till templet, under bar himmel, och hvarpå offerdjuren brändes.

BRÄNNOLJA, f. 1. Se *Lampolja*.

BRÄNNPLÅSTER, n. 5. Plåster, som användes emot brännskador.

BRÄNNPUNKT, m. 3. (opt.) Den punkt, framför brännspelar eller bakom brännglas, der strålarna samlas och antända. Jfr *Brännspiegel*.

BRÄNNVALVA, f. 4. Salva af blyhvitt och linolja, eller af kalkvatten och linolja, som brukas för brännsår. [-salfva.]

BRÄNNSJUKA, f. 1. (pop.) Ihållande feber.

BRÄNNSKADA, f. 1. Skada på någon yttre del af kroppen, uppkommen genom bränning.

BRÄNNSKOLLA, f. 1. Se *Brännblåsa*. [-skålla.]

BRÄNNSPEGEL, m. 2. pl. — *speglar.* (opt.) Konkav spegel, som återbryter de anfallande strålarna så, att de framför ytan genomkorsa hvarandra i en punkt, kallad Brännpunkt, eller spegelns Focus.

BRÄNNSTÅL, n. 5. Stål, som erhålles genom cementering (se *Cementera*). Kallas äfven Cementstål.